

Единъ старъ свещеникъ казалъ на слугата си: Иване, лошо нѣщо ни чака, всички ще отидемъ въ пѣкъла, дето има плачъ и скърцане съ жби. — Дѣдо попе, ние да му мислимъ. Твоята работа е наредъ, ти нѣмашъ жби, нѣма съ какво да скърцашъ — отговорилъ засмѣно слугата. Това сж човѣшки заключения, резултатъ на човѣшка логика.

Единъ свещеникъ написалъ писмо до свой другаръ, въ което му съобщавалъ, че изпраща съ слугата си две хубави пражени риби. Слугата взелъ писмото и рибитѣ и тръгналъ да изпълни поржката на господаря си. Рибитѣ издавали приятна миризма, която съблазнила слугата. Той се спиралъ тукъ-тамъ по пжтя и откъсвалъ по малко отъ рибитѣ. Докато стигне къщата на свещеника, слугата изялъ рибитѣ. Звънилъ на вратата и предалъ писмото и кошничката на свещеника. Като прочелъ писмото, свещеникътъ казалъ: Стояне, тукъ има две риби. — Така ли? Да бжда поне спокоенъ, азъ мислѣхъ, че съмъ ги изгубилъ по пжтя.

Нѣкои хора четатъ Евангелието, дето Христосъ казва, да възлюбимъ врага си. Тѣ си въздъхватъ спокойно и казватъ: Добре, че любовта не е изгубена. Щомъ става въпросъ да любишъ враговетѣ си, любовта е още въ живота. Любовта е въ писмото, и рибитѣ сж въ писмото, но сжщевременно тѣ сж въ стомаха на слугата, който е крадецъ.

Опасенъ е външниятъ крадецъ, но по-опасенъ е вътрешниятъ. Сжщо така опасенъ е и лъжецътъ. Ето, осемъ хиляди години се изминаха отъ създаването на свѣта, и народитѣ още не сж свободни. Онѣзи, които поробватъ народитѣ, обещаваъ, че ще имъ дадатъ свобода, но не изпълняватъ обещанията си — лъжатъ. Моми и момци се обичатъ, обещаваъ си, какви ли не златни кули, но нищо не изпълняватъ — и тѣ се лъжатъ. Момата слуша, какво говори нейниятъ възлюбенъ, и си мисли, че е намѣрила единъ поклонникъ. Щомъ обещава и не изпълнява, това е крадецътъ, който колѣннич предъ своята жертва, иска да я глътне. Всѣкога силниятъ колѣннич предъ слабия, изважда ножа си и го пробожда въ гърдитѣ. Въ който моментъ момъкътъ колѣннич предъ момата, той е стжпилъ вече на сърдцето ѝ и забива своя ножъ.